karo, hernid, linnu külwetus, nink se ma ei jätta sedda waiwa, mes temma man om nättu, mitte tassumata. Arwake nüüd kokko kik sedda kaswo, mes koolmeister Markus ommast üttessa wakka-ossa maast saap. Minna tahhas teijega kihla weddada, et paljul, kel ütsehk katskörd ennamb põllo-maad, wähhambast põllo saki om, kui temmal.

Ent, armsa sõbbra, üts hä tallomees ei pea mitte ennege üts hä perremees ollema, enge temma peap ka ütte laitmata ello-käüki piddama; — ütte särast tallomeest olle minna tundnu, — se olli wanna maja-essa Abram Ella tallun. Minna tahha teile siin temmast middage juttustada. Oh, temma olli üts wanna, ausa essa, kedda Jummal körge wannausse nink hulga laste nink perrantullewa sugguga olli õnnistanu. Kaege temma kittetawa eenkojo pále nink säädge henda selle perra. Kas ei olle üts särane tallomees, ke omma ello-teed ussutawa melega otsani käüp, ütte kauni suggulikko põllo sarnane, ke rohket põimo toop; temma om üts Jummalast armastedu nink õnnistedu loom. Seperrast piddage, armas tallo-rahwas, omma saisust nink ello-põlwe ausas nink kallis! Teije ollete Jummalast kutsutu nink säetu, kige tullulikkumbat tööd teggema, mes üsski ma-ilman wõip olla; se tõ om ma-harriminne innimiste nink ellajide toitusses. Se om üts körge nink õnnis ammet, nink teije tete pattu, kui teije sedda ussutawa melega ei pea. Teije ihho-katte jämmest rõiwast om üts aurõiwas, kui se ütte sõand kattap, mes Jummalat nink welli armastap. Teil om kül saggede willitsust, hädda nink rasset tööd; ent lotus Jummala pále kinnitap nink peap teid ülles.

Wannast essast Abramist.

Üttel illusal Jani-päiwa öddangul kui alla minnew päiw wälje ümbrekaut omma paiste ötse kui kullaga ehhit, mahha nidetu nite päält maggus haina-ais üllestõssi nink lõokesse tulen lauliwa, iste se wanna perremees Abram Ella tallo kengo otsan alla kalduwa päiwa paisten ütte lõhmusse-pu al. Temma olli omman pikkan ellun paljo põimo, paljo rõmo nink kurbust nännu. Nüüd olli temma wannas lännu nink oot, et Jummal tedda henne mannu saas ärra korristama nink tedda temma naisega, ke ajastaja eest temma ette olli ärra-lännu nink neide laste 'nink laste-latsiga, ke ennamb siin maan es olle, saas ühhendama. Üts wanna, ellust wässinu nink waibunu inniminne om hääl melel omme mõttetega sääl wastsel essa-maal, kohhe temma Jummalast saap kutsutas. Nisuggutse mõtte olliwa ka wannal Abramil; temma pand omma käe kokko nink pallel Jum-

Tarto- ja WÃ ƒÂurroma Kalender 1842, lk. 16